

Zahajovací výprava do Slatinic 10.9.2016

Letošní zahajovačka byla mimořádně povedená. Nejen kvůli tomu, že se nás sešlo 20, ale také díky krásnému počasí, které vytvořilo prázdninovou atmosféru. Ale pěkně popořádku.

Sešli jsme se před půl devátou na nádraží měste v následujícím složení: Prokop, Kozák, Řížeček, Snake, Kája, Mamut, Vlastík, Čůča, Lukáš, nováček Tobík, David V., David U., Slávka, Jenda, Tade, Kuba, Šoty, a Pája. Do vlaku nastupujeme společně se Sedmičkou a v Senici se k nám ještě přistoupil jeden dívčí oddíl, ale skauti jsou stlačitelní a cesta krátká.

Na nádraží ve Slatinicích nás už čeká Matěj (Modroočko). Společně zahajujeme výpravu oddílovým pokřikem a vyrážíme skrz lázeňský parčík do hlubokých hvozdů. Cesta podél potůčku je osvěžující, protože jak jsem se již zmínil, je krásné počasí a velice teplo. První hru, kterou hrajeme, je tradiční visení na stromech „na medvěda“. Málokdo se udržel dlouho a do finále se probojovali jen nejlepší – Vlastík, Slávka a Jenda. Jenda vydržel úctyhodných 10 minut a 16 vteřin (pokud se tento zápis čte někde na výpravě, nechť vypravěč ponechá pauzu na uznalé zamručení).

Po podivu nad obrazci, které dokáže obtisknout kůra do předloktí, vyrážíme dál a za další tradiční disciplínou – během do kopce, který se z nějakých nevysvětlitelných důvodů, rok co rok zvětšuje. V tom překvapí Čůča s Lukášem.

Náš tradiční trojboj zakončuje šplh na borovici. Letos opět ubylo větví na podlimitní mez, a tak se musíme přesunout o strom vedle. Kdo zrovna neleze, pobíhá v kruhu kolem trojnožky. Když je odsoutěženo, sesedáme se kolem ohně. Láhev se letos povedlo vykopat poměrně snadno, ale pro jistotu zakopáváme hned 6 dalších. Každá družina jednu pro sebe, jednu pro druhou družinu, jednu oddílovou a jednu pro sedmičku. Láhev pro Upíra nakonec zakopána nebyla, protože na její bezpečné zakopání by byl potřeba důlní vrták.

Po zakopání poslední lahve se přesouváme k tradičnímu kaňonu sehrát pašeráky a následně i Banderovce. Bílá růže musí třikrát zkousnout trpkou porážku a až v odvetné šiškovce těsně porazí Havrany. Čas už se chýlí a především žízeň těch, kteří si vzali jen půllitr sladkého pití na celý den, nás žene do cukrárny. Cesta však není tak jednoduchá jako obvykle. Nejen, že všichni jdou bosky, ale čas od času se musí krčit před padajícími bombami, utíkat před čísly a doufat, že nepřijde povodeň.

V cukrárně všichni zapomínají na únavu a rychle objednávají borůvkový sen, zmrzlinu a různé pamlsky, pro které můj slovník neobsahuje pojmenování. Pak už se vracíme autobusem do Olomouce a rozjímáme nad následujícím rokem. Snad bude aspoň tak dobrý jako ten uplynulý.

Lipo